

POEMS BY PAVOL JANIK
PAVOL JANÍK

SUMMER
LATO

Słońce rozbija nasze okna
i nagle z ulicy dociera piosenka.

Para skrapla się
na celofanowym niebie.
Powielane są niepotwierdzone raporty
o wietrze.

Drzewa zaczynają
o nas mówić.

(1981)

NEW YORK
NOWY JORK

W horyzontalnym lustrze
rozciągniętej zatoki
kanciaste punkty miasta
dżgają bezpośrednio w rozgwieżdżone niebo.

W połyskującym morzu lamp
łodzie flirtują zalotnie
drżąc cudownie
poruszone twoimi stopami
gdy płyniesz na dolnym pokładzie

w brokatowej wieczorowej sukni.

Nagle się zgubiliśmy
jak igły w labiryncie z aluminiowej folii.

Kilka rzeczy bierzemy sami -
długie limuzyny,
wyliniałe wiewiórki w Central Parku
i metalowy korpus martwej wolności.

W Nowym Jorku zapada zmrok.

Rozjaśnia się błyszcząca ciemność.

Mega miasto uzbrojone w tysiące blasków
co wieczór na lśniącej powierzchni wody
opisuje prawo Einsteina o prędkości światła.

Ponownie przed zmierzchem
ze srebrnego ekranu spływa
hektolitrami krew z Hollywood.

Gdzie sięga imperium ze szkła i marmuru?
Dokąd zmierzają wąskie rakiety wieżowców?

Bóg kupuje hot doga
na dole sześćdziesięciopiętrowej ulicy.

Bóg jest czarny
i uwielbia szary kolor betonu.

Jego syn narodził się z samego siebie
w papierowym pudełku
z najnowszego rodzaju niewolnika.

(2002)

Translated into Polish by
Alicja Maria Kuberska